

RICHARDA HUCH VERSEIBŐL:

ALPESI UTAK.

Az ablakomból látom a szakadt,
Magasba kúszó hegyi utakat:
Itt vonultak a légiók tovább
Egykor; csillogtak cifra pajzsaik —
És éjidőn a törpék jártak itt,
Aztán a játszi, fürge mormoták.

Ilyenkor nékem is eszembejut
A múltból egy kopár, egyhangú út,
Ahol csonkán, dermedten intenek
A vénhedt és beteg cseresznyefák,
Amint kétsorban húzódnak tovább,
Hol régen együtt jártam én veled.

Itt jártunk. Lány mosoly volt ajkamon,
Karodba füztem hófehér karom.
Még most is hordja lábaink nyomát.
Üdvözlöm most az őszi éj alól,
Hol az az út és az az óra hol?
Rég elmaradt — s árván megyek tovább.

EGY GYERMEKHEZ.

Add a kezembe a kezeckéd
És jer velem kis ideig;
Sokat jártam árván az estét,
Az út így gyorsabban telik.

Térj otthonodba kicsi lélek,
A szürkület gyorsan leszáll.
Az angyal, kit neked idézek
Hogy védjen, már melletted áll.

Mély csillagában kék szemednek,
Kérdés kúszik fel és ragyog:
«Mért hívsz és mindezt mért teszed meg?
Nincs gyermeked, mint én vagyok?»

És én, miközben tovalépek
S felejttem, hogy a gond vezet,
Hallom, hogy kong aprón a lépted
És érzem még a kis kezed.

Ő S Z.

Az idővásta szikláról halott
Fejét a szekfü mélyre hajtja. Fél
Biborruháján nincsen már levél
S nem áraszt többet édes illatot.
«Pillangók szálljatok, röpjöljetek
És nézzétek meg hervadó ruhám
Gyorsabban, mint a szárnyak és puhán
Visz el az idő minden életet.»